

Arrest

nr. 292 538 van 2 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X op 16 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché E. GUSSE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 juni 2021. Op 10 juni 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 december 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 20 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

Jij, [M. N.], verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd geboren in het dorp Hajiyan in het district Kot in de Afghaanse provincie Nangarhar. Je ging er tevens drie maanden naar school. Nadien ging je in opleiding als mechaniker bij de garage van je broer Sharafat in Kabul. Je werkte er ongeveer een jaar wanneer je dertien of veertien jaar was.

Jouw vader was tewerkgesteld als soldaat bij het Afghaanse leger. Hij werkte zowel in Ghazni als in Kandahar, gedurende zes of zeven jaar. De taliban kwam dit te weten en doodden hierdoor jouw broer wanneer hij onderweg was van Kabul naar huis ongeveer een jaar voor je vertrek uit Afghanistan. De ochtend nadien kwamen de taliban naar jouw huis om dit nieuws mee te delen aan jouw familie. Ongeveer zes maanden later kwamen de taliban opnieuw naar je huis om jouw vader te laten stoppen met zijn job. Na een jaar kwamen de taliban wederom naar jouw huis en eisten dat jij hen vervoegde, omdat je vader nooit met zijn job was gestopt. Een week later besloot je grootvader je het land uit te sturen. Toen je in Turkije was kwamen de taliban opnieuw naar je huis om je te zoeken. Ze kwamen nadien nog twee keer wanneer je in Servië was. Toen bedreigden ze ook je jongere broers met de dood.

Je verliet Afghanistan op 23 november 2018 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Tsjechië en Duitsland naar België waar je op 9 juni 2021 aankwam. Je diende een verzoek in om internationale bescherming op 10 juni 2021.

Een week na de machtsovername door de taliban (dd.15.08.2021) raakte je vader vermist op zijn werk. Tot op heden heb je geen nieuws over je vader.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende kopieën neer: een geschreven geboortecertificaat, een dreigbrief, de aanstellingsbrief van je vader ([I.]), het legerboekje en de legerbadge van je vader, de taskara van je vader, drie foto's en een vertaling van je documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat je je identiteit niet ontegensprekelijk hebt aangetoond. Je legt immers geen enkel document neer ter staving van je identiteit. Je uitleg, dat je je taskara onderweg bent verloren (NPO, p.4), is niet meer dan een stereotiepe en bovenal blote bewering, die bovendien nog in tegenstrijd is met je eerdere bewering als zou je taskara nog in Afghanistan liggen (zie verklaring DVZ; dd.10.11.2021; pt.25). Het document dat je neerlegt, waarvan je beweert dat het een geboortecertificaat

is, kan niet ernstig genomen worden (zie groene map: document 1). Het betreft immers louter (een foto van) een stuk papier waarop een datum geschreven werd. Hieraan kan op geen enkele manier bewijswaarde gegeven worden gezien, het kan immers door eender wie geschreven zijn. De identiteit van een verzoeker om internationale bescherming is nochtans een essentieel element in de procedure en er kan van een verzoeker verwacht worden dat deze er alles aan doet zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot je asielrelaas, daar het CGVS geen zicht heeft op wie je bent en waar je vandaan komt. Bovendien heeft dit ook tot gevolg dat allerminst vaststaat dat de overige documenten over jou zouden handelen.

Er kan verder geen geloof gehecht worden aan jouw vrees voor de taliban omwille van de werkzaamheden van je vader en het feit dat ze jou zouden willen rekruteren, dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste heb je het CGVS niet kunnen overtuigen van de problemen omwille van jouw vaders werkzaamheden bij het Afghaanse leger. Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat je vader vermist is. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan je verklaringen hierover.

Zo liet je primo bij aanvang van je procedure, bij je interview als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, na met een woord te reppen over de werkzaamheden van je vader, dewelke nochtans de kern van jouw relaas uitmaken (NBMV, dd.10.06.2021). Meer zelfs, je gaf daar aan Afghanistan ontvlucht te zijn omwille van de oorlog (NBMV, p.4). Je voegde hier dan wel aan toe dat je broer gedood werd door de taliban, maar gaf op geen enkel moment aan dat de werkzaamheden van je vader hiervan de oorzaak zouden zijn. Hiermee geconfronteerd op het persoonlijk onderhoud beweer je die problemen wél verteld te hebben, wat in elk geval niet blijkt uit de weergave ervan (NPO, p.21).

Daar blijft het echter niet bij. Secundo ben je ook flagrant tegenstrijdig over je bewering als zou je vader vermist zijn, hetgeen onlosmakelijk verbonden is met zijn beweerde werkzaamheden bij het nationale leger. Tijdens je interview als minderjarige (dd.10.06.2021) verklaarde je dat jouw vader al vier jaar vermist was. Zelfs wanneer je erop werd gewezen dat dit bevreemdend was gezien je twee zussen van twee jaar zou hebben hield je vast aan je bewering (NBMV, p.4). Dat je later plots beweert dat je vader verdween een week na de machtsovername (dd.15.08.2021) ondermijnt de geloofwaardigheid van je verklaring over zijn verdwijning compleet. Zeker gezien je vader dan vermist zou geraken twee maanden na je interview als NBMV (dd.10.06.2021), hetgeen niet ernstig te noemen is. Dat je over dergelijke essentiële aspecten van je relaas dermate inconsistente verklaringen aflegde, ondermijnt de geloofwaardigheid van je asielrelaas op fundamentele wijze.

Tertio dient er nog op gewezen te worden dat, hoewel je (kopieën) van drie foto's, aanstellingsbrief, badge, legerboekje en taskara van je vader neerlegt om te ondersteunen dat je vader soldaat was, je er hoe dan ook niet in slaagt aan te tonen dat deze stukken daadwerkelijk aan je vader toebehooren. Zo wist je vooreerst zoals gezegd je eigen identiteit niet aan te tonen. Bovendien leg je geen enkele foto van jou en je vader samen neer. Jullie familieband is dan ook geenszins aangetoond. Wat er ook van zij, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan jullie familieband én het profiel van de man in kwestie (quod non), toon je door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van je vader hoe dan ook de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, hetgeen je zoals gezegd al niet ontegensprekelijk aantoonst en waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is hoe dan ook onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofdte aannemelijk te maken.

Ten tweede wat betreft jouw eigen problemen en die van je familieleden, overtuigen je verklaringen evenmin, dit omwille van de uiterst onlogische gang van zaken. Zo is het primo eigenaardig dat de taliban

jouw vader op geen enkel moment persoonlijk zouden bedreigen, maar meteen zouden overgaan tot het doden van je broer (NPO, p.16). Je vader heeft op geen enkel moment een waarschuwing of keuze gekregen om te stoppen met zijn werk alvorens je broer gedood werd omwille van zijn werkzaamheden, hetgeen al de wenkbrauwen doet fronsen. Nadat de taliban je familie hierover informeerden hebben ze bovendien zes maanden lang niets ondernomen. Nadat ze opnieuw langs je huis waren gekomen om hun eisen mee te delen hebben ze opnieuw een jaar lang geen actie ondernomen naar je vader of familie toe (NPO, p.17, 19). Dergelijke weinig aannemelijke verklaringen over het gedrag van de taliban ten aanzien van je vader doen verder afbreuk aan je asielrelaas.

Dat je vader er secundo überhaupt voor koos verder te werken voor het Afghaanse leger ondanks het feit dat zijn ene zoon hiervoor gedood werd en hij het leven van zijn andere kinderen (jij en je andere broers) hierdoor op het spel zette doet verdere vragen rijzen (NPO, p. 19). Het is immers maar weinig aannemelijk dat je vader de dreiging van de taliban zomaar naast zich neer zou leggen.

Niet alleen je verklaringen over het gedrag van de taliban en dat van jouw vader zijn bevreemdend te noemen, ook je verklaringen over je eigen gedrag stroken tertio niet met je vrees gedood te worden door dezelfde talibs die je broer doodden en nu jou in hun vizier hadden. Zo bleef je sinds de dood van je broer nog anderhalf jaar in Afghanistan, in je eigen huis (NPO, p.19). Wanneer de taliban ook jou persoonlijk bedreigden bleef je verder nog een week in je huis (NPO, p.19), hetgeen maar weinig aannemelijk gezien jullie op dat moment de ernst van de situatie toch hadden kunnen inzien. Indien je daadwerkelijk gevisieerd zou geweest zijn door de taliban, die bijzonder krachtdadig te werk gingen in het geval van je broer, zou men verwachten dat jij de dreiging van de taliban wel degelijk ernstig zou genomen hebben.

Quarto kan de dreigbrief die je neerlegt om bovenstaande gang van zaken te staven de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Het betreft vooreerst immers een dreigbrief die je spontaan niet vermeldde op je verklaringen bij de DVZ en op je persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie vragenlijst CGVS). Je haalt alleen een dreigbrief aan bij het overlopen van je documenten. Nochtans zou je vader meerdere dreigbrieven hebben ontvangen volgens je verklaringen bij de DVZ (zie vragenlijst CGVS, dd.10.11.2021, pt.3.5), daar bleek dan weer niets van aan op je persoonlijk onderhoud (NPO, p.17). Het document dat je neerlegt heeft bovendien absoluut geen enkele bewijswaarde. Het betreft immers niet meer dan een stuk papier waarvan op geen enkele manier kan worden afgeleid door wie, waar en wanneer het werd opgemaakt (zie groene map: document 2). Uit de vertaling van het document lijkt het bovendien te gaan om een briefje van je grootvader die stelt dat zijn kleinzoon werd gedood (zie groene map: vertaling). Sowieso kan bovendien aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarnaast gaat het in deze slechts om kopieën, dewelke hoe dan ook amper bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk te manipuleren zijn.

Ten derde dient er op gewezen te worden dat hoe dan ook uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Je slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Je verklaart dat de taliban je vader onder druk wilde zetten om met zijn werk te stoppen (NPO, p.19), wat een opmerkelijke strategie lijkt, zeker in het licht van bovenvermelde objectieve informatie en gezien je verklaring dat ze eerder je broer meteen zouden hebben gedood. Het is verder ook volledig ongeloofwaardig dat ze op jou zouden vertrouwen om deel te nemen aan de gewapende strijd tegen je vader en zijn collega's, je had zelf ook geen enkel idee waarom ze dat zouden doen (NPO, p.19). Verder had je geen speciale vaardigheden die de Taliban zouden kunnen interesseren.

Ten vierde haal je evenmin geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat je in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Het is dan ook verrassend dat jouw familie geen

problemen heeft ondervonden sinds je vertrek uit Afghanistan. Je familie bleef in Hajiyan wonen in je huis (NPO, p.7) en op drie bezoeken van de taliban na gebeurde er niets. Nochtans bedreigden de taliban jou en je jongere broers en nam de familie dat dreigement dermate ernstig dat jij het land moest verlaten. Indien de taliban in een gebied onder haar controle (NPO, p.14) een familie op het spoor komen die zich in die mate tegen hun belangen zou kanten is het op zijn minst opmerkelijk dat ze deze familie rustig verder hun leven zou laten leiden. De passieve houding van de taliban staat dan ook haaks op het beeld dat jij schept en doet derhalve verder afbreuk aan het geloof in jullie problemen met de taliban. Je toont bijgevolg niet aan dat jij in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd.

Ten slotte voegt je advocaat toe dat je niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van verwestering. Je laat echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent of als ongelovige gepercipieerd zou worden in geval van terugkeer naar Afghanistan. Waar je advocaat verwijst naar jouw lange reis en verblijf in Europa (NPO, p.23) moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dan je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar je niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, des te meer gezien je je hele leven woonde in het dorp Hajiyan en je het islamitische geloof belijdt (NPO, p.7; Verklaring DVZ; pt.9).

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat je geen internationale bescherming hebt gevraagd in de Europese landen waarlangs je naar België reisde. Dat je het niet leuk vond in andere landen (NPO, p.22) is geen afdoende verklaring waarom je niet in de landen die je passeerde internationale bescherming hebt aangevraagd. Immers kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat je dit naliert in de andere landen die je passeerde en pas in België om internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en jouw ingeroepen vrees voor vervolging.

Het CGVS herhaalt dat de door jou neergelegde documenten daarnaast niet in staat zijn om de geloofwaardigheid van je relaas te herstellen. Aan voorgelegde documenten kan zoals gezegd slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Daarnaast gaat het in deze slechts om kopieën, dewelke hoe dan ook amper bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk te manipuleren zijn. Daarbovenop kan aan privéfoto's geen enkele bewijswaarde toegekend worden gezien deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt. Volledigheidshalve herhaalt het CGVS dat je niet ontegensprekelijk hebt kunnen aantonen dat de documenten wel degelijk van jouw vader zijn gezien je noch jouw eigen identiteit, noch jullie familieband hebt aangetoond.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om

het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in je elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic

indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken maar blijft hier in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, artikel 57/1, § 4 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), artikel 24 van het Handvest van Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest), artikel 10, lid 3 onder b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. In een eerste onderdeel van het middel betoogt de verzoekende partij dat ze een zeventienjarige Afghaanse niet-begeleide minderjarige vreemdeling is die op dertienjarige leeftijd haar dorp in Nangarhar verlaten heeft. In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent het hoger belang van het kind op grond van onder meer artikel 24 van het Handvest. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar relevante rechtsleer en rechtspraak.

In het volgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op haar vluchtmotieven en haar geloofwaardigheid. In dit verband betoogt de verzoekende partij dat:

"Ten eerste stelt verwerende partij dat verzoeker zijn eigen identiteit niet ontegensprekelijk heeft aangetoond. Verzoeker wenst te wijzen op het feit dat hij tijdens het gehoor inderdaad enkel het geboortecertificaat dat zijn moeder hem bezorgde kon voorleggen (CGVS p.13). de PO heeft echter aan verzoeker gevraagd voor een identiteitsdocument om zijn identiteit en de link met zijn vader aan te tonen. Verzoeker heeft na het gehoor zijn moeder gecontacteerd en heeft dan ook een kopie van zijn Tazkera bekomen (de Tazkera die hij zoals hij verklaarde onderweg kwijtspeelde). Een kopie van deze Tazkera werd per mail op 12 december 2022 door verzoekers advocaat overgemaakt aan het CGVS (stuk 3). Verwerende partij maakt dus een manifest foute inschatting omtrent verzoekers identiteit en hield geen rekening met dit identiteitsdocument. Dit duidt op zijn minst op het onzorgvuldig karakter van de genomen beslissing. In het verlengde besluit verwerende partij dat ook niet vaststaat dat de verschillende documenten over het werk van verzoekers vader, effectief over zijn vader handelen. Deze familieband had geverifieerd kunnen worden op basis van de kopie van de Tazkera van verzoeker, die hij overmaakte aan het CGVS. Ook hier baseert verwerende partij zich op een verkeerde inschatting, waarbij zij wel in kennis was gesteld van alle documenten en bijkomende info na het gehoor.

Ten tweede maakt verwerende partij een geloofwaardigheidsbeoordeling die louter een plausibiliteitsbeoordeling uitmaakt aangezien het om een onlogische gang van zaken zou gaan. Met name gezien de omkering van de bewijslast in het kader van het hoger belang van het kind gaat verwerende partij hier te kort door de bocht.

Ten derde zouden de verklaringen van verzoeker niet overeenstemmen met de COI die verwerende partij voorhanden heeft. Echter, er is nog andere COI voorhanden dan degene die verwerende partij aanhaalt. In het EASO rapport over rekrutering wordt de werkwijze van de taliban nochtans goed gekaderd, hetgeen overeenstemt met verzoekers verklaringen. In dat rapport wordt er opgemerkt dat de Taliban de zgn 'night letters' gebruikt om mensen te waarschuwen, te bedreigen en om hen voor zich te winnen. EASO wijst op een referentie van UNHCR naar nachtbrieven in Maidan Wardak waarin mensen gevraagd werden om hun samenwerking met de overheid stop te zetten en hun gevecht tegen de overheid te vervoegen. Dergelijke brieven gaan niet om gedwongen rekrutering, maar om niet-aflatende propaganda die lokale bevolking dwingt te kiezen aan wie ze loyaal zijn. De Taliban overtuigt mensen door hen in angst te houden. Dat de strategie van de Taliban heeft gewerkt, dat hun psychologische oorlogsvoering, het inzetten op terreur en hearts and minds effectief is, toont hun opmars en overwinning op de Afghaanse

overheid aan. De steun van de lokale bevolking, of alleszins, de afwezigheid van verzet, is daarbij essentieel.

[...]

Het is in die context dat benadering van personen door de Taliban dient gezien te worden.

Als we naar de objectieve bronnen kijken blijkt dat er veel onenigheid is tussen verschillende ernstige objectief geachte bronnen over wat er precies dient verstaan te worden onder de term gedwongen rekrutering.

Volgens Human Rights Watch dient gedwongen rekrutering niet enkel gezien te worden als rekrutering onder de bedreiging van een geweer, maar ook als de overtuigingspogingen van lokale taliban en de druk die gezet wordt op personen of hun familie zonder dat er fysiek geweld bij komt kijken:

[...]. “

Wat duidelijk is, is dat gepercipieerde insubordinatie of ongehoorzaamheid zeer streng bestraft wordt door de Taliban en dat ze kwistig zijn met bedreigingen:

[...]

Wat de Taliban doet is gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk zetten om hen te steunen. Ze proberen toegang te krijgen tot die gemeenschappen, hen te overtuigen, en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben en dwingen hen de kant van de Taliban te kiezen:

[...]

Daarom is het zo nuttig voor Taliban om personen die voor de overheid gewerkt hebben of wiens familie voor de overheid gewerkt heeft, te dwingen kant te kiezen en voor de Taliban te kiezen. Omdat dit een enorme symbolische waarde heeft, waarin elke keuze voor de overheid gedelegitimeerd wordt, waarbij families tegen elkaar uitgespeeld worden, waarbij lokale bevolking het niet allemaal kan laten betijen maar zich gedwongen ziet op zijn minst passief de Taliban te steunen, of het zo ver te laten komen zich actief tegen hen te verzetten waardoor ze een zeer makkelijk uit te schakelen doelwit worden. Die strategie van de Taliban is rationeel verklaarbaar en is ook immens effectief gebleken. De Taliban die lokale mensen bedreigt, die hen dwingt zich ‘bij hen’ te voegen, heeft dus niet te maken met actieve rekrutering van soldaten voor de jihad en hun behendigheid en expertise is dan ook irrelevant, maar heeft te maken met het testen van loyaliteiten van de lokale bevolking, met hen te dwingen kant te kiezen en met het besturen van mensen doorheen angst, terreur, intimidatie en bedreiging. Zoals ook Landinfo opmerkt: “If it is known that family members are serving in the security forces, the family may be exposed to pressure to get the person to change side.”⁵ Overigens is de UK Home Office een stuk overtuigender dan verwerende partij dat gedwongen rekrutering van kinderen door de Taliban niet zo uitzonderlijk is:

[...]

Ook UNHCR ziet de benadering van mensen door de taliban door de lens van repressie en bedreiging als bestuur van de lokale bevolking: “In areas where AGE exercise effective control over territory and the population, they are reported to use a variety of mechanisms to recruit fighters, including recruitment mechanisms based on coercive strategies. Persons who resist recruitment, and their family members, are reportedly at risk of being killed or punished”⁷.

Wanneer personen niet gehoorzamen aan de Taliban, dan lijkt dit misschien nadelig voor de Taliban, maar dat klopt niet. Het onder druk zetten van mensen, hen voor onmogelijke keuzes stellen is een manier om hen in hun macht te houden. Het is door dit zogenaamde tekortschieten dat de Taliban macht heeft over die personen en hen kan bedreigen of zelfs bestraffen. Het houdt lokale bevolking bewerkbaar, in hun macht, en onder druk.

Het zou opmerkelijk zijn dat zo enorm veel Afghaanse jongeren van het platteland aangeven benaderd te zijn geweest door de Taliban, dat organisaties rapporteren dat na de val van Kunduz er effectief op grote schaal met dwang geronseld werd, en dat nu na de val van de Afghaanse regering blijkt dat de op zijn minst passieve steun voor de Taliban onder de bevolking erg groot was, maar dat dit allemaal hoogst uitzonderlijk zou zijn, amper zou voorkomen en dat verzoekers verklaringen om die redenen geloofwaardigheid zouden missen.

De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties geeft bovendien aan dat de nieuwe Taliban regering momenteel duizenden jongens/mannen aan het opleiden en rekruteren is in kader van de gevechten tegen ISKP en NSF:

[...]

In het licht van voorgaande info is het dus niet ‘opmerkelijk’ zoals verwerende partij in de beslissing stelt dat de Taliban verzoekers vader onder druk zette om met zijn werk voor de overheid te stoppen, noch ‘ongeloofwaardig’ dat zij verzoeker zouden willen rekruteren zelfs zonder speciale vaardigheden die de Taliban zouden kunnen interesseren.

Verwerende partij maakt een manifest foute inschatting van het gevaar op gedwongen rekrutering voor verzoeker.

Ten vierde zou het feit dat verzoekers familie in Afghanistan geen problemen kende na zijn vertrek aantonen dat verzoeker niet vervolgd zou worden bij terugkeer.

Verzoeker wenst op te merken dat hij Afghanistan verliet in 2018, lang voor de machtsovername van de Taliban. Het is voor hem dan ook moeilijk om hypothetisch en toekomstgericht deze vrees in te schatten. UNHCR verduidelijkt in zijn note on the burden and standard of proof⁹ dat de evaluatie van het risico op vervolging van nature toekomstgericht is en dus inherent enigszins speculatief is. De afwezigheid van vervolging in het verleden is hierbij geen beslissende factor.

Omdat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Daarnaast kunnen de gevolgen van een 'verkeerde' beslissing zeer ernstig zijn. De bewijsstandaard in vluchtelingenrecht is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid, zo stelt UNHCR: [...]

De vereiste dat verzoeker zijn vrees voor vervolging 'concreet' zou maken, houdt geen rekening met zijn individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, het noodgedwongen hypothetische element van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek, en met de algemene landeninformatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoont (zie infra).

Tot slot meent verzoeker risico te lopen omwille van zijn gepercipieerde verwestering.

Hierop zal verder uitgebreid ingegaan worden.

Dan gaat verwerende partij nog zo ver te stellen dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Verzoeker weet niet in welke wettelijke bepaling, richtlijn of rechtspraak dit grond vindt, maar het UNHCR vond dit reeds ten tijde van het Beyond Proof rapport in 2013 een onwettige kwakkelredenering."

2.3. De verzoekende partij vervolgt dat er heden geen berichtgeving voorhanden is over afgewezen asielzoekers die uit Europa terugkeren sinds de val van de Afghaanse regering. Er vallen tot op heden dus ook geen conclusies te trekken over het risico dat zij lopen. De risico-inschatting beperkt zich tot speculatie en buikgevoel. Het gebrek aan informatie wil niet zeggen dat er geen problemen zijn bij terugkeer. Er is in Afghanistan op heden immers geen vrije pers en zeer veel repressie. Dat er zo weinig Afghanen teruggekeerd zijn uit Europa zorgt er uiteraard ook voor dat er geen informatie beschikbaar is over terugkeerders en niet geweten is wat met hen gebeurt. De verzoekende partij vervolgt dat de asieldiensten evenwel een risico-inschatting moeten maken voor Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan en moeten daarbij analyses maken op grond van de beschikbare informatie over het risico bij het terug binnenkomen van Afghanistan.

2.4. Vervolgens zet de verzoekende partij uiteen dat het onderzoek dat verwerende partij dient te voeren om internationale bescherming toe te kennen of te weigeren uiteraard in overeenstemming dient te zijn met de nationale regelgeving, maar ook aan internationale en Europese kwaliteitsstandaarden dient te voldoen. De samenwerkingsplicht dient gerespecteerd te worden, evenals de onderzoeksplicht. Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en de samenwerkingsplicht op basis van het UNHCR handboek en rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. In concreto zet de verzoekende partij uiteen dat: *"Het is immers perfect aannemelijk dat verzoeker onvoldoende op de hoogte is van de concrete risico's die hij loopt bij terugkeer. Verwerende partij is daarentegen wél op de hoogte van die risico's.*

Het gaat, zoals we verder in dit verzoekschrift zullen zien, niet enkel om de vraag of verzoeker daadwerkelijk is getransformeerd in een soort archetypische 'Westerling', de vraag is of verzoeker met argwaan zou bekeken worden bij terugkeer door de Taliban en aan onderzoek zou onderworpen worden door hen, en daarbij bvb bevraagd zou worden over zijn tijd hier in Europa, op zijn gewoontes en tradities zou gecontroleerd worden, over zijn gedachtengoed bevraagd zou worden, dat er in zijn gsm zou gekeken worden.

Het gehoor heeft zonder pauze 1 uur en 40 minuten geduurd. De vragen gingen bijna allemaal over de feiten die plaatsgrepen voor verzoekers vertrek. Verzoeker werd niet over zijn leven hier bevraagd, niet over zijn houding t.o.v. de huidige Afghaanse autoriteiten, niet over zijn houding t.o.v. religie, niet over zijn gedragsproblemen, niet over hoe hij denkt dat hij zou omgaan met kledijvoorschriften die hardhandig worden afgedwongen, niet over welk soort boodschappen op zijn sociale mediaprofielen staat of hoe hij denkt dat de Taliban hierop zou reageren. Verzoeker heeft zelf telkens moeten opwerpen een vrees te hebben op grond van gepercipieerde verwestering, verwerende partij heeft zich daar niet ernstig mee geëngageerd. Dit is des te kwalijker nu verzoeker een minderjarige betreft die dan nog eens psychische problemen heeft.

Van een verzoeker in die situatie kan eigenlijk niet verwacht worden nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de Taliban cruciaal zijn (geloof, staatsinrichting, man-vrouw verhouding, traditie en 'Afghaansheid', ...), gezien een dergelijke verandering niet zozeer bewust is, maar was wordt opgemerkt als men terug in de thuiscontext geplaatst wordt en merkt minder of geen aansluiting te vinden.

Het is om die reden dan ook de verantwoordelijkheid van de verwerende partij om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met verzoeker in kaart te brengen.

Het risico voor verzoeker vloeit immers niet voort uit de veranderingen die hij al dan niet ondergaan heeft, maar uit hoe hij gepercipieerd zou worden door de Taliban bij terugkeer, wat hij per definitie niet kan voorspellen. Verzoeker is immers nog nooit na een lang verblijf in Europa teruggekeerd naar een door de Taliban bestuurd Afghanistan. De kennis die verzoeker voor de inschatting van dit risico en het aangeven ervan nodig heeft, is kennis die hij niet heeft, maar verwerende partij als asielinstantie wél. Verzoeker kan dan ook niet verwacht worden om daar inzicht in te hebben, maar dat neemt het risico niet weg.

Verwerende partij heeft in een dergelijke situatie de mogelijkheid het risico te onderzoeken, door verzoeker specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door verzoeker uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwaren kan zijn en welke apps, beelden, en informatie ernstige problemen kan opleveren bij onderzoek door de Taliban.

Verwerende partij is perfect op de hoogte, zo niet door een eigen lezing van de boven geciteerde rapporten van de enorme risico's voor personen die niet voldoen aan de verwachtingen en normen van de Taliban voor wat betreft gehoorzaamheid, kledij, houding, inhoud van elektronische informatiedragers, muziek, et cetera

Verwerende partij schendt de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht door deze risico's niet, zoals gevraagd, samen met verzoeker na te gaan in termen die verzoeker zelf ook kan begrijpen."

2.5. In het daaropvolgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op de landeninformatie. De verzoekende partij onderstreept dat deze landeninformatie essentieel is voor de beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Ze stelt dat de beoordeling van de bewijswaarde van de landeninformatie plaatsvindt aan de hand van gemeenschappelijke kwaliteitsstandaarden die volgen uit de Procedurerichtlijn en de vaste rechtspraak van het EHRM. Hierop overloopt de verzoekende partij de relevante rechtspraak van het EHRM. De verzoekende partij betoogt dat in het huidige geval van Afghanistan er een algemeen gebrek is aan informatie over de mensenrechtensituatie dat voortvloeit uit censuur door de taliban, angst om bestraft te worden, de intimidatie van slachtoffers door de taliban, geweld tegen getuigen en een focus die zich voornamelijk tot Kaboel beperkt. Pijnpunt hierbij is dat er geen zicht is op wat de precieze regelgeving is die de taliban de bevolking opleggen. Daarnaast zijn er nog zo goed als geen terugkeerders uit het Westen sinds de val van de regering en is er geen informatie over de risico's voor terugkeerders vanuit het Westen. De bronnen die wél beschikbaar zijn kampen met ernstige problemen op vlak van betrouwbaarheid en representativiteit en worden gebrekkig en onvolledig gelezen. Hierop zet de verzoekende partij haar betoog verder uiteen. Eveneens zet ze haar kritiek uiteen op een aantal bronnen die door de verwerende partij gebruikt worden. Vervolgens zet ze uiteen dat er indicaties zijn dat terugkeerders uit het Westen aan vervolging of ernstige schade riskeren te worden blootgesteld. Daarna gaat de verzoekende partij verder in op het talibanbestuur op zich en de implicaties ervan voor de Afghaanse burgers.

Vervolgens past de verzoekende partij dit uitgebreid theoretisch kader op haar concrete situatie toe. hierbij zet ze uiteen dat: *"Verwerende partij geeft aan dat in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien we de parameters van EUAA toepassen:*

- het gebied van herkomst, waarbij er volgens EUAA een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit Kot in de provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is waar voornamelijk Pashtunen wonen.*

Daarbovenop komt verzoeker uit de provincie Nangarhar, waarbij Uw Raad reeds eerder oordeelde dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022).

Het meest recente EUAA rapport omtrent de veiligheidssituatie van augustus 2022 bevestigt dat ISKP strijders zich op het platteland van Kunar, Nangarhar en mogelijk Nuristan bevinden:

[...]

Verzoeker dient bijgevolg bij een terugkeer niet enkel de Taliban te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien steeds sterk stond in zijn regio, die na de machtsovername door de Taliban in het algemeen een heropleving meemaken, én die zeer actief zijn in verzoekers provincie in het algemeen, en in het bijzonder in verzoekers district.

Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

Tot slot blijkt ook Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) aanwezig in verzoekers regio:

[...]

- de leeftijd: verzoeker was tot recent geleden een NBMV. Hij kwam in België aan op 15-jarige leeftijd. Hij is op amper 13-jarige leeftijd vertrokken uit Afghanistan in 2018. Verzoeker is al 5 jaar weg uit Afghanistan. Vandaag is verzoeker 17 jaar. Als minderjarige of jongvolwassene is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan.

- Conservatieve omgeving: Er blijkt een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn.²⁸³ Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke antiWesterse tendensen.²⁸⁴

Er is sprake van een 'diepgewortelde salafistische ideologie in verzoekers regio, zoals blijkt uit het EUAA rapport van augustus 2022:

[...]

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook ISKP al jarenlang aanwezig is, waar een paar jaar geleden maar liefst 15 verschillende terroristische organisaties voet aan de bodem hadden, en waarbovenop ook een Salafistische gemeenschap woont (die niet volledig overlapt met ISKP, en waar anti-Westerse overtuigingen wel sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant. Het feit dat al deze groeperingen onderling niet overeen komen is hierbij niet relevant. Hetgeen hen verbindt is hun afkeer van het Westen.

- de duur van het verblijf in een westers land: Verzoeker is al zo'n 5 jaar weg uit Afghanistan. Doordat het ging om vormende jaren is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Zijn voeling met de Afghaanse samenleving is bijgevolg eerder beperkt. Laat staan dat hij voeling zou hebben met het Afghanistan in handen van de taliban.

- Verzoekers sociale media gebruik: verzoeker is op sociale media. Hij heeft een Facebook, Instagram en TikTok profiel op eigen naam. Hij gebruikt dus ook een door de Taliban verboden app, TikTok. Taliban kan de inhoud van die app screenen bij aankomst van verzoeker."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het gegeven dat zij buiten Afghanistan is opgegroeid en het rapport van Asylos omtrent "verwesterde" Afghanen.

2.6. De verzoekende partij stelt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die *de facto* controle heeft over het grondgebied, en onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Ze is op jonge leeftijd gevlucht uit Afghanistan en ze heeft bij terugkeer een uiterst verwaterd netwerk in Afghanistan waarop ze niet kan steunen. Ze heeft ook geen financiële reserves. Ze zal moeten terugkeren naar een land waar ze niet zomaar toegang zal krijgen tot onderzoek, voedsel en eten. Ze zal worden blootgesteld aan een behandeling conform artikel 3 van het EVRM.

2.7. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen of als ze niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen als de Raad van oordeel is dat er bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar beschermingsstatuut.

2.8. Aan het verzoekschrift van de verzoekende partij worden volgende stukken toegevoegd:

- e-mailverkeer tussen P. Heyvaert en T. Rutting;
- mailverkeer van 12 en 14 december 2022 tussen haar advocaat en de verwerende partij.

2.9. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten, arresten en nieuwsartikelen:

- EASO, "Country of Origin Report, Afghanistan: Recruitment by armed groups",
- Landinfo, "Recruitment to Taliban", June 2017;
- UK Home Office, "Country Policy and Information Note, Afghanistan: Unaccompanied children", 2018;

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, 19 April 2016;
- UNHCR, “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*”, 16 december 1998;
- Nansen Note 3-22, “*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer*”, oktober 2022;
- Femke Vogelaar, “*Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs*” (VU Universiteit Amsterdam, 2020);
- Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation (ACCORD), “*Researching Country of Origin Information: Training Manual (ACCORD training manual)*”, (November 2013);
- European Asylum Agency (EUAA), “*Country of Origin Information (COI) Report Methodology*”, juni 2019;
- EASO, “*Country of Origin Report, Afghanistan: Recruitment by armed groups*”, p. 22;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, 19 April 2016;
- Human Rights Watch, “*Afghanistan: Taliban Child Soldier Recruitment Surges*”, 17 februari 2016;
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note, Afghanistan: Unaccompanied children*”;
- United Nations Security Council, “*Letter dated 25 May 2022 from the Chair of the Security Council Committee established pursuant to resolution 1988 (2011) addressed to the President of the Security Council*”, 26 mei 2022;
- UNHCR, “*Handboek inzake de procedures en criteria voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus en richtlijnen inzake internationale bescherming op grond van het verdrag van 1951 en het protocol betreffende de status van vluchtelingen*”, UN Doc HCR/1P/4/ENG/REV.3 (1979, heruitgave 2019);
- UNHCR, “*Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems*”, mei 2013;
- HvJ, “*M.M., C-277/11*”, 22 november 2012;
- EHRM, “*J.K. en anderen t. Zweden*”, nr. 59166/12, 23 augustus 2016;
- EHRM, “*F.G. t. Zweden*”, nr. 43611/11, 23 maart 2016;
- EHRM, “*M.A. t. België*”, nr. 19656/18, 27 oktober 2020;
- EHRM, “*R.C. t. Zweden*”, nr. 41827/07, 9 maart 2010;
- EHRM, “*Hirsi Jamaa en anderen t. Italië*”, nr. 27762/09, 23 februari 2012;
- EHRM, “*M.S.S. t. Griekenland en België*”, nr. 30696/09, 21 januari 2011;
- EHRM, “*S.K. t. Verenigd Koninkrijk*”, 15 juni 2010;
- EHRM, “*N. t. Zweden*”, 20 juli 2010, nr. 23505/09;
- EHRM, “*M.A.M. t. Zwitserland*”, 26 april 2022, nr. 29836/20;
- Country of Origin Information (COI) “*Report Methodology*”, juni 2019;
- EASO, “*Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note*” (april 2022);
- EASO, “*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*” (januari 2022);
- EUAA – European Union Agency for Asylum (formerly: European Asylum Support Office, EASO): “*Afghanistan - Targeting of individuals*”, August 2022;
- ACLED, “*ACLED Methodology and Coding Decisions around Political Violence and Demonstrations in Afghanistan*”, februari 2022;
- “*Will the Taliban restrict internet access in Afghanistan?*” | Asia | An in-depth look at news from across the continent | DW | 30.08.2021;
- R. SUNDBERG en E. MELANDER, 2013, “*Introducing the UCDP Georeferenced Event Dataset*”, Journal of Peace Research”;
- EUAA, Afghanistan – “*Security Situation. Country of Origin Information Report*”, augustus 2022;
- UPPSALA UNIVERSITET DEPARTMENT OF PEACE AND CONFLICT RESEARCH, Methodology, 29 augustus 2022;
- UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, (februari 2022);
- UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021- 15 juni 2022*”, juli 2022;
- Amnesty International, “*The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promise*”, augustus 2022;
- EUAA – “*European Union Agency for Asylum (formerly: European Asylum Support Office, EASO): Afghanistan - Targeting of individuals*”, August 2022;
- Vogelaar, Femke: “*Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs*”, 2020;
- Nansen Note 2-22, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*”, 23 juni 2022;

- UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021- 15 june 2022"*, juli 2022;
- Danish Refugee Council, *"Afghanistan conference - The Human Rights Situation after August 2021"*, 28 November 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report"*, januari 2022;
- Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, maart 2022;
- Danish Immigration Service, *"COI-report Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators"*, augustus 2022;
- Vera-Larrucea, C. and Malm Lindberg, H., *"Those who were sent back, return and reintegration of rejected asylum seekers to Afghanistan and Iraq"*, oktober 2021;
- Vera-Larrucea, C. and Malm Lindberg, H., *"Return to Afghanistan: The perils of returning to unstable and insecure countries"*, December 2021;
- Danish Immigration Service, *"COI report Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022;
- AP, *"Taliban official wanted by U.S. makes rare public appearance"*, 5 March 2022;
- BBC, *"Afghanistan: Who's who in the Taliban leadership"*, 7 september 2021;
- TOLONews, *"Islamic Emirate Leader Issues Message for Eid"*, 29 April 2022;
- TOLONews, *"Mullah Hanafi Calls for Unity Among Afghans"*, 26 April 2022;
- Danish Refugee Council, *"Afghanistan conference - The Human Rights Situation after August 2021"*, 28 November 2022;
- The Washington Institute, *"Navigating Influence in Afghanistan: the Cases of Qatar and Pakistan"*, 26 oktober 2021;
- The Washington Post, *"Taliban takeover propels tiny Qatar into outsize role in Afghanistan"*, 31 augustus 2021;
- EUAA, COI Query, Afghanistan, *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*;
- Friederike Stahlmann, *"Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans"*, Diakonie Deutschland, juni 2021;
- OSAR, *"Afghanistan: Profils à risque | Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR"*, 31 oktober 2021;
- UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, februari 2022;
- UN Security Council: *"Thirteenth report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2611 (2021) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace stability and security of Afghanistan [S/2022/419]"*, 26 May 2022;
- Europees Parlement, *"Resolutie van het Europees Parlement van 16 september 2021 over de situatie in Afghanistan"*, 2021/2877;
- UN Security Council: *"Thirteenth report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2611 (2021) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace stability and security of Afghanistan [S/2022/419]"*, 26 May 2022;
- Freedom House, *"A Needs Assessment Of Afghan Human Rights Defenders"*, januari 2023;
- Danish Immigration Service, *"COI report Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report, Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms"*, European Asylum Support Office;
- UNAMA, *"Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict. Annual report 2018"*, februari 2019;
- ODI, *"Life under the Taliban shadow government, Research reports and studies"*, juni 2018;
- EASO, *"Afghanistan: criminal law, customary justice and informal dispute resolution"*, juli 2020;
- The New York Times, *"Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist"*, 17 augustus 2021;
- The Guardian, *"Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI"*, 7 september 2021;
- AP News, *"Taliban Official: Strict punishment, executions will return"*, 23 september 2021;
- BENNET, *"Statement by the United Nations Special Rapporteur on the situation of human rights, Richard Bennett, following his visit to Afghanistan from May 15-26"*, 2022;
- UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021- 15 june 2022"*, juli 2022;
- FDD's LONG WAR JOURNAL, *"Taliban's government includes designated terrorists"*, ex-Guantanamo detainees, 8 september 2021;

- FINANCIAL TIMES, “Afghanistan’s Young Talibs: ‘No compromise with the enemy of our martyrs’ – Hardline views of the new generation run contrary to image leaders of the movement hope to portray”, 18 september 2021;
- RvV 12 oktober 2022, nr. 278 654;
- RvV 13 oktober 2022, nr. 278 701;
- The Guardian, “Afghanistan Supreme leader orders full implementation of sharia law Taliban”, 14 november 2022;
- BBC World, Afghanistan: “Taliban ban women from universities amid condemnation”, 21 december 2022;
- Aamaj News, “Occupiers westernized the mind-set of our young generation in past 20 years: Hanafi”, 31 juli 2022;
- Vice News, “Senior Taliban Minister Brags About Record Number of Suicide Attacks”, 23 februari 2022;
- UNHCR, “Handbook On Procedures And Criteria For Determining Refugee Status And Guidelines On International Protection”, februari 2019;
- C. Hathaway en M. Foster, “The Law of Refugee Status”, 2de editie, Cambridge, Cambridge University Press, 2014, p. 425;
- OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»”, 26 maart 2021;
- ASYLOS, “Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”, augustus 2017;
- J. HATHAWAY en M. FOSTER, “The Law of Refugee Status”, 2de ed., Cambridge, Cambridge University Press;
- UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”, 16 december 1998;
- T. WIBAULT, “Reconnaître la persécution, Entre convergences et divergences des instruments de protection” in P. WAUTHÉLET en F. COLLIERNE (eds.), “Droit de l’immigration et de la nationalité: fondamentaux et actualités”, België, Larcier, 2014, 138;
- J. MCADAM, “The Refugee in International Law”, Oxford, Oxford University Press, 2014;
- J.-F. DURIEUX, “Salah Sheekh is a Refugee, New Insights into Primary and Subsidiary Forms of Protection”, oktober 2008;
- V. HOLZER, “Refugees from Armed Conflict: The 1951 Refugee Convention and International Humanitarian Law, Cambridge”, Intersentia, 2015;
- L. SCHUSTER en N. MAJIDI, “Deportation Stigma and Re-migration”, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015;
- Refugee Support Network, “After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”, april 2016;
- NANSEN, “Nood aan bescherming voor Afgaanse verwoesterde vrouw”, 2020;
- Roshni Kapur, “The Persistent ISKP Threat to Afghanistan: On China’s Doorstep” (6 januari 2022);
- Gouvernement Français, “L’état islamique dans la province de Khorasan (IS KP) dans le district de Charparhar de la province de Nangarhar; Roshni Kapur, The Persistent ISKP Threat to Afghanistan: On China’s Doorstep” (6 januari 2022);
- Arian Sharifi, “Could the Islamic State Khorasan Province be the Next Chapter of Global Terrorism The Diplomat” (24 September 2020);
- Human Rights Watch, “Biden Seeks to Seize Afghanistan’s Assets”, 11 februari 2022;
- TOLONews, “Karzai Calls on Biden to Reverse Decision on Afghan Funds”, 13 februari 2022;
- TOLONews, “UN Cannot Access Aid Money in Afghan Banks: UNDP”, 4 februari 2022;
- Pajhwok Afghan News, US, “European envoys discuss rights, humanitarian situation with Taliban”, 28 januari 2022;
- UNAMA, “Briefing by Special Representative Deborah Lyons to the Security Council”, 2 maart 2022;
- TOLONews, “Lack of Coordination in Aid Distribution Criticized”, 19 maart 2022;
- TOLONews, “250 Families Given Basic Humanitarian Aid in Kabul”, 5 maart 2022;
- Pajhwok Afghan News, “IEA’s half year: Achievements, opportunities and challenges”, 17 februari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “Blinken to Taliban: Reform policies for recognition”, 2 januari 2022;
- Pajhwok Afghan News, “Russia wants Taliban to keep promises for recognition”, 1 januari 2022;
- Foreign Policy, “World Bank Freeze Leaves Afghanistan Bracing for Economic Impact”, 1 april 2022;
- AL JAZEERA, “Taliban orders Afghan women to cover their faces in public”, 7 mei 2022;
- BBC, “Taliban to force Afghan women to wear face veil”, 7 mei 2022;
- Pajhwok Afghan News, “Iran rules out recognising Taliban govt”, 3 januari 2022;

- Pajhwok Afghan News, *"Too early to recognise Taliban govt, says Russia"*, 2 februari 2022;
- TOLONews, *"West: No US Decision Yet on Recognition"*, 1 maart 2022;
- UN SECURITY COUNCIL, *"Afghanistan: le Conseil de sécurité proroge le régime de sanctions et le mandat de l'Équipe de surveillance du Comité 1988"*, 17 december 2021.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 25 april 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, *"Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- EASO, *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022.

3.2. Op 2 mei 2023 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade;
- Attest van de Afghaanse Ambassade;
- Attest OKAN

Voorts verwijst de verzoekende partij onder meer naar:

- Freedom House, *"/ Needs Assessment Of Afghan Human Rights Defenders"*, januari 2023;
- Brookings Institution, *"Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy"*, 3 februari 2023;
- OHCHR, *"Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts"*, 30 december 2022;
- United Nations Security General: *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"*, 27 February 2023;

De verzoekende partij voert in de aanvullende nota aan dat een afwijzing van een verzoek om internationale bescherming door de asiendiensten gepaard gaat met het opleggen van een terugkeermaatregel. De hypothese wat haar zou overkomen bij een terugkeer naar Afghanistan gaat uit van haar eigenlijke terugkeer. Dit wil zeggen dat voor een omvattend onderzoek naar de risico's die ze loopt bij terugkeer het mee in rekening gebracht moet worden hoe die terugkeer zou verlopen. Ze beschikt niet over geldige Afghaanse reisdocumenten die haar in staat zouden stellen terug te keren naar Afghanistan. Fedasil verwijst, naar eigen zeggen, door naar de Afghaanse ambassade te Ukkel om documenten te verkrijgen. De Afghaanse ambassade te Ukkel is volgens het ministerie van Buitenlandse zaken nog steeds operationeel en de documenten die deze ambassade aflevert zouden vatbaar zijn voor legalisatie. De ambassade vertegenwoordigt echter niet het Islamitisch Emiraat, met wie er geen diplomatieke banden zijn, maar is trouw aan de voormalige Afghaanse Republiek. Dit wil zeggen dat die ambassade door het taliban regime zou gezien worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die worden afgeleverd door deze ambassade extreem risicovol maakt. Er dient aangenomen te worden dat de taliban ook op de hoogte is van het feit dat de ambassade in België niet onder hun controle staat maar bemand wordt door personen die trouw zijn aan de republiek. De ambassade heeft zelf eerder, in december 2022, nog aangegeven geen paspoorten te kunnen afleveren. Stel dat de ambassade, zoals de Belgische Staat verwacht, toch documenten zou kunnen afleveren waarmee ze geacht wordt terug te keren ontstaat er bij gebruik van deze documenten een erg groot risico op vervolging en een schending van artikel 3 van het EVRM omdat de taliban het gebruik van documenten afgeleverd door deze ambassade zou zien als een vorm van verraad. Stel dat de ambassade effectief geen reisdocumenten aflevert, dan kan er nog steeds verwacht worden dat de taliban op de hoogte is van het feit dat de Afghaanse ambassade in België de Afghaanse republiek vertegenwoordigt en op vijandige voet staat met de taliban, wat inhoudt dat als de taliban te weten komt dat ze uit België is teruggekeerd, dit tot een ondervraging of een mishandeling kan leiden. Ze meent dat deze risico's nauwgezet dienen

onderzocht te worden. Ze meent dat ze, in de hypothese, dat ze terugkeert naar Afghanistan, duidelijk identificeerbaar zou zijn als een Afghaan die terugkeert uit Europa, waar ze lang heeft verbleven en er om internationale bescherming verzocht heeft. De terugkeer zou verlopen door gebruik van documenten die zijn afgegeven in Europa, eventueel zelfs door een ambassade die trouw is aan de republiek. Ze zou aan de controleposten op de luchthaven die bemand worden door taliban duidelijk identificeerbaar zijn als terugkeerder uit Europa, en zou ondervraagd worden. Het zou snel blijken dat ze niet is teruggekeerd eens de taliban op 15 augustus 2021 de macht hadden overgenomen wat duidelijk zou maken dat ze niet de algemene conflictdynamiek is ontvlucht, maar een keuze heeft gemaakt om zich aan de taliban te onttrekken. Een dergelijke ondervraging riskeert met geweld, mishandeling en zelfs foltering en detentie gepaard te gaan. De taliban hebben geen respect voor de fysieke integriteit van personen en basismensenrechten. Bij ondervraging is er een continu risico op foltering en ernstige mishandeling. Ze heeft erg veel informatie aangedragen waaruit blijkt dat de taliban reeds voor de machtsovername erg vijandig stonden ten opzichte van Afghanen die uit Europa terugkeren, en dat er verschillende gevallen gekend zijn waarbij enkel om die reden gefolterd en gedood werden door de taliban.

3.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een tweede aanvullende nota neer. Aan deze nota voegt ze: verklaring van de sociaal assistent en een gelegenheidsformulier 2022 voor de tuinbouwsector toe.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan in het verzoekschrift en de aanvullende nota dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een toegeschreven verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze Afghanistan heeft ontvlucht in 2020 toen ze 14 à 14,5 jaar oud was en hierdoor al 2,5 jaar afwezig is uit haar regio van herkomst. Ze is momenteel 17 jaar oud en heeft het grootste deel van haar vormende jaren in België doorgebracht. Ze verblijft sinds 2021 in België en heeft geen voeling met de Afghaanse samenleving. Ze brengt naar voor dat ze een relatie heeft met een Belgisch meisje, in een restaurant werkt, hier onderwijs heeft genoten, Nederlands spreekt, naar de discotheek en bibliotheek gaat en een gemengde vriendengroep heeft. Ze stelt dat ze zich heeft aangepast aan de Belgische cultuur en aan de Belgische waarden en normen.

Ze voert ook verschillende documenten aan in de aanvullende nota zoals verschillende schoolrapporten en schoolattesten, een brief van een begeleider, een foto van haar in een cocktailbar en haar CV.

5.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen

gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus worden de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijgetreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.3. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de verzoekende partij niet ontegensprekelijk haar identiteit aangetoond heeft, daar ze geen enkel document ter staving van haar identiteit neerlegt.

Door zijn juridische en materiële situatie kan het voor een verzoeker van internationale bescherming onmogelijk zijn om een sluitend bewijs van zijn identiteit en nationaliteit voor te leggen. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon “*die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen*” en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, moet de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn identiteit en nationaliteit aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Met de documenten gevoegd aan het verzoekschrift toont de verzoekende partij aan dat zij op 12 december 2022 aan de verwerende partij verschillende documenten per email heeft verstuurd waaronder een kopie van haar taskara. Ter terechtzitting betwist de verwerende partij niet dat deze email voor het nemen van de bestreden beslissing correct werd verstuurd naar haar diensten, maar geeft ze aan dat de taskara niet vertaald is. Het is inderdaad zo dat voormeld document dat voor het nemen van de bestreden beslissing werd neergelegd niet vertaald is. Hierbij wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 48/6, §3 van de Vreemdelingenwet de door de verzoekende partij voorgelegde stukken bij de commissaris-generaal, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, dienen vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels. De verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoekende partij, zij weliswaar niet verplicht is om elk door de verzoekende partij voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels, maar het volstaat om de door de verwerende partij vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken. *In casu* is dit niet gebeurd waardoor de raad geen kennis kan nemen van de relevante gegevens van dit document waarvan er gesteld wordt dat het een kopie van een taskara is. In dit verband wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij geboren is in juni 2005 en dat zij afkomstig is uit het dorp Hajiyan gelegen in het district Kot van de Afghaanse provincie Kot.

Na een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waarmee zij *in concreto* aantoont dat zij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering. In dit opzicht moet echter worden opgemerkt dat de commissaris-generaal op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud enige vraag stelt in die richting. De commissaris-generaal stelt tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreid vragen over haar plaats van herkomst, vermeende problemen met de taliban en reisweg. Hij vraagt echter op geen enkel moment naar het in zijn hoofd aanwezig zijn van de bovenvermelde risicobepalende omstandigheden die erop zouden kunnen wijzen dat de verzoekende partij met vervolging zou kunnen worden geconfronteerd omwille van haar verblijf in het buitenland of haar (gepercipieerde) verwestering. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat “*De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.*”, kan hij in dit specifieke geval niet in het gelijk worden gesteld. De Raad is evenwel van oordeel dat de graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofd van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn

individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR "*Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*", paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, *quod in casu* op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. De commissaris-generaal had dus uitgebreider moeten vragen naar het in haar hoofde aanwezig zijn van bovenvermelde risicobepalende omstandigheden die erop zouden kunnen wijzen dat de verzoekende partij met vervolging zou kunnen worden geconfronteerd omwille van haar verblijf in het buitenland of (gepercipieerde) verwestering.

Voor het nemen van de bestreden beslissing had de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bijlages gevoegd aan het verzoekschrift, documenten toegevoegd die wijzen op de omstandigheden van haar verblijf in België. Ook voegt ze na het nemen van de bestreden beslissing haar schoolattest bij, alsook een brief van haar sociaal assistent en een gelegenheidsformulier voor de tuinbouwsector. Ter terechtzitting stelt ze tijdens de vakanties steeds gewerkt te hebben onder meer in de tuinbouwsector. Ter terechtzitting geeft haar voogd verder aan dat de verzoekende partij goed Nederlands spreekt en schrijft, al kan zij niet in het Pashtou schrijven. Ook geeft de voogd aan dat de moeder van de verzoekende partij overleden is, zoals reeds vermeld in de brief van de sociaal assistent waardoor de broers en zussen bij de grootouders verblijven.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie, zoals reeds aangehaald, dat de houding ten opzichte van westerse normen in Afghanistan kan verschillen naargelang de regio en dat in de EUAA "*Country Guidance*" in algemene termen gesteld wordt dat bepaalde onderdelen van de samenleving, met name in rurale en conservatieve gebieden, gekant zijn tegen westerse denkbeelden en inzichten (EUAA, *Country Guidance*, p. 80). De Afghaanse nationaliteit van verzoeker wordt niet betwist, evenmin als zijn herkomst uit een dorp gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. Uit de door de verwerende partij bijgevoegde landeninformatie blijkt dat er in deze provincie een verhoogde aanwezigheid is van terreurorganisatie ISKP. ISKP is een transnationale salafistisch-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Nangarhar aanwezig zoals Tehrik-i Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen. Deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 156-161; EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 136-137).

De Raad brengt in herinnering dat het onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging en ernstige schade tevens een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging of ernstige schade vóór het vertrek zou kunnen worden vastgesteld, sluit dergelijk gegeven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer van verzoeker geenszins uit, gezien de machtsovername door de taliban in 2021 en de actuele beschikbare landeninformatie.

Middels haar verzoekschrift, de aanvullende nota's en betoog ter terechtzitting brengt de verzoekende partij een aantal elementen naar voren die, hoe summier ook, niettemin, al dan niet cumulatief, een ernstig begin van aanwijzing bevatten over een risicoprofiel alsook over de invloed die de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 op haar eigen persoonlijke situatie zou hebben gehad en die een impact zouden kunnen hebben op de besluitvorming, is de Raad van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt.

Daarbij moet de verzoekende partij de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van de ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte alsook volledige en *ex nunc* beoordeling van risicobepalende factoren en een eventuele nood aan internationale bescherming kan plaatshebben. Indien nodig kan dit middels een nieuw gehoor gebeuren. De verzoekende partij is immers tot nu toe niet bevraagd over de invulling van haar leven en verblijf in België en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat zij Afghanistan verlaten heeft in november 2018. De notities van het persoonlijk onderhoud laten niet toe de Raad na te gaan of de verzoekende partij daadwerkelijk eind 2018 uit Afghanistan vertrokken is, daar ze onvoldoende bevraagd werd over de periode 2018 tot aan het indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Indien zij effectief Afghanistan verlaten heeft in 2018 dan was de verzoekende partij dertien jaar oud bij haar vertrek uit Afghanistan

Daargelaten de eventuele ongeloofwaardigheid van het oorspronkelijke vluchtrelaas, dringt zich aldus een verder onderzoek op naar de mogelijke risico's voor de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan haar zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeks-bevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumentatie in de aanvullende nota niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 januari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. V. SCHOENAERS,

kamervoorzitter,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. SCHOENAERS

M. RYCKASEYS